Анастасія Наконечна

ПОЛІТИЧНА АКТИВНІСТЬ МОЛОДІ ТА МАЙБУТНЄ КРАЇНИ

Сучасна молодь є однією з рушійних сил, яка визначає політичний, економічний, соціальний і культурний розвиток суспільства. Звичайно, не завжди молоді вдається орієнтуватися у всіх питаннях, що пов'язані з політикою України, дати їм об'єктивну оцінку, але, у свою чергу, вона дуже чутливо реагує на усі зміни в країні. Тому актуальною є проблема долучення української молоді до політичних процесів.

Участь у політиці не лише дисциплінує молодих людей, формує у них почуття політичної і громадської відповідальності, сприяє розвитку постматеріальних цінностей (самореалізація, самовдосконалення, самоорганізація), але й допомагає вирішити багато інших питань реалізації їх життєвих цінностей [1]. Ця проблема є дуже значущою, коли країна знаходиться у важкому політичному та економічному становищі, коли відбувається девальвація моральних, патріотичних цінностей та формування нових засад подальшого розвитку.

За статистикою, лише 23 % молоді (14–35 років) постійно стежать за політичним життям в Україні. Ще 41 % – за головними подіями, тоді як другорядні залишаються поза їх увагою. У 21 % молоді – інтерес до політики проявляється зрідка, а 12 % взагалі не цікавляться нею. При цьому, лише 4 % молодих людей були залучені до створення політики (діяльність політичних партій, участь у заходах, спрямованих на розвиток державної політики) [2].

Сучасна молодь відстоює життєві позиції і підтримує втілення демократичних реформ. Але рівень участі у побудові демократичної держави поки не дуже високий. Причиною цього є, насамперед, слабке, а іноді і взагалі відсутнє патріотичне виховання молоді ще в шкільному віці.

Попри те, що на молодих людей в політиці покладають великі надії, вони все ж таки намагаються триматися осторонь. Не секрет, що участь молоді у виборчому процесі має тенденцію до зниження. Звісно, Україна не єдина країна, де нова генерація є пасивною щодо власного права та обов'язку волевиявлення (у Польщі участь молоді у виборах становить близько 30 %), однак важливість активної участі української молоді у політиці сьогодні є вкрай високою. Адже, через застарілість світогляду, заангажованість та відсутність необхідних навичок у більшості політиків «старшого покоління» спотворюється імідж України (як на національному, так і на світовому рівнях) та гальмується процес модернізації та розвитку країни. Рівень участі молоді у виборах невпинно зменшується, що є

результатом дії великої кількості негативних чинників, в тому числі тим, що політичні партії не орієнтовані у своїй діяльності на молодь [1].

Однією з ключових проблем дослідження участі молоді у політичному житті є з'ясування причин відмови молоді від участі в політичному процесі. Зокрема, один із лідерів світового молодіжного руху Джед Ібсен, який займається проблемами політичної активності молоді, визначає три найтиповіші причини відмови молодих людей від участі у політичному процесі:

– по-перше, це сумніви щодо ефективності самого політичного процесу, його здатності впливати на покращення реального життя людей, а також слабке розуміння того, як політичні обіцянки кандидатів можуть вплинути на їх повсякденне життя;

– по-друге, сумніви щодо здатності бути повноцінним учасником політичного процесу. Молоді люди відчувають власну непідготовленість, слабку проінформованість щодо політичних програм партій та кандидатів, що спричиняє невпевненість у здатності прийняти відповідальне рішення.

– по-третє, відсутність повноцінного діалогу між молоддю і політиками, які не звертаються спеціально до молодої аудиторії, зважаючи на те, що молодь від 18 до 25 років є найпасивнішою. Як наслідок, виникає замкнене коло: кандидати нехтують молоддю, тому що вона не ходить на вибори, а молодь не голосує, тому що політики не акцентують увагу на тих проблемах, які її дійсно хвилюють [3].

Формування якісної системи політичної освіти дозволить підвищити рівень політичної культури і свідомості, а також дати можливість молоді безпосередньо брати участь у політичному житті України. Якщо молоде покоління буде підготовлене теоретично і практично до виконання державних і суспільних функцій, то воно легко прийде на зміну старшому поколінню. Тому уже сьогодні державна молодіжна політика в Україні має стати пріоритетним напрямком діяльності держави із залученням до її здійснення як державних органів, так і широкого загалу громадськості. Це дозволить забезпечити соціальне, культурне та економічне відтворення, прискорить розвиток держави та громадянського суспільства.

Отже, розглянувши проблему політичного та патріотичного виховання молоді, можна зробити висновок, що держава має приділяти якомога більше уваги молодому поколінню. Починаючи з шкільного віку, необхідно формувати любов до рідної країни, до її майбутнього, допомагати знайти своє місце у побудові майбутнього для себе та держави, насамперед, шляхом активної участі у суспільному та політичному житті.

Список використаних джерел

1. Телегузова О. Як залучити молодь до політики? [Електронний ресурс] / Телегузова О. – URL: https://sdplatform.org.ua/blogs/144/ak-zaluciti-molod-do-politiki (дата звернення 2.04.2019).
2. Улютіна О. Будьте активними та реалізуйте свої ідеї! [Електронний ресурс] / Улютіна О. – URL: https://nubip.edu.ua/en/node/53955(дата звернення 2.04.2019).
3. Ипсен Дж. Молодежь и политика [Електронний ресурс] / Ипсен Дж. – URL: http: //www.index.org.ru./journal/23/ipsen23.html(дата звернення 2.04.2019).

Ярослав Нечитайло

ОСОБЛИВОСТІ РОБОТИ СОЦІАЛЬНОГО ПРАЦІВНИКА З ДІТЬМИ СИРОТАМИ ТА ДІТЬМИ ПОЗБАВЛЕНИМИ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

Розвиток соціальної роботи розпочався ще в далекому XX ст. З роками соціальна робота набирала більшої тенденції розвитку так як за останні роки зросла роль діяльності соціальних педагогів. Значний контингент осіб, які потребують допомоги, є діти, котрі опинились у скрутній життєвій ситуації. Вагому їхню частину складають діти, позбавлені батьківського піклування. Дослідження проблеми підготовки майбутніх соціальних робітників для роботи з такими дітьми набуває пріоритетного значення. За даними Державного комітету статистики, загальна кількість дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, в країні становить 100678 осіб. Кількість дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, які виховуються й навчаються у школах-інтернатах для дітей сиріт, порівняно з 2001 роком, збільшилася в 1,4 рази [1, с. 47].

Проблема соціальної роботи з різними категоріями дітей та молоді є предметом вивчення багатьох сучасних науковців. Зокрема, проблемам сирітства, причинам зростанню Соціального сирітства та соціальними наслідками позбавлення дітей батьківської опіки присвячені праці вчених С. Воскобойнікової, Б. Кобзаря, А. Ліханова, Н. Міщенко, А. Нечаєвої, Є. Рибінського, В Яковенка [2, с. 23].

Метою статті є висвітлення особливостей соціальної роботи та культурологічної підготовки спеціалістів для роботи з дітьми, позбавленими батьківського піклування; системи знань та умінь, якими має оволодіти соціальний робітник для ефективної співпраці з дітьми, які в силу певних обставин залишилася без опіки батьків.